

Số 1

THÁNG 11 NĂM 1971

(Handwritten signature)

Võ Trưởng Toàn

VÀO MÙA

Một niên học mới bắt đầu... Trong chiều hướng tiến mãi không ngừng của truyền thống sẵn có từ xưa, trường Võ Trường Toản cho ra đời Nguyệt san...

Nguyệt san cho ra đời nhằm mục đích bồi túc thêm kiến thức học tập cho các học sinh, phổ biến những tin tức cần biết liên quan đến tập thể Võ Trường Toản và tạo điều kiện để nuôi dưỡng và phát triển những mầm non văn nghệ.

Ngoài ra, Nguyệt San còn tượng trưng cho tình thương thắm thiết của thầy trò, sự đoàn kết thân ái của các bạn đồng song lúc đang sống dưới mái trường Võ Trường Toản.

Sau cùng, Nguyệt San còn là mối dây liên lạc của các thế hệ học sinh Võ Trường Toản. Dù hiện tại, bạn đang chiến đấu ở miền núi cao rừng thẳm hay đang dùi mì kinh sử nơi xứ lạ quê người, có đôi phút chạnh lòng nhớ lại thầy cũ bạn xưa thì xin hãy tìm lại chân dung mình trong những trang nội san nhỏ bé.

Nguyệt San cũng còn một cao vọng khác là bắc một nhịp cầu thông cảm với học sinh các trường bạn để cùng nhau trao đổi ý kiến, tâm tình.

Với niềm tin tưởng vô biên về sự hướng ứng nồng nhiệt của các bạn, Ban Biên tập xin chân thành giới thiệu Nguyệt San số 1.

Nguyệt-San VÕ-TRƯỞNG-TOẢN

Hiệu Đoàn Trưởng :

G. S. ĐỎ-HỮU-NGHĨA

Cố Văn Ban Báo Chí :

G. S. HÀ-VĂN-BỬU

Chủ Biên :

Trưởng Ban Báo Chí

DẶNG-ĐẮC-THẮNG 12 Br

KỶ - LUẬT HỌC - ĐƯỜNG VỚI TỰ - DO CỦA HỌC - SINH

Bài của G. S. THÁI - VĂN - KHÔI

AI cũng công nhận rằng học sinh Võ trường Toản ngày nay có một tinh thần kỷ luật tự giác cao độ rất đáng khen ngợi. Vậy thì bàn vấn đề kỷ luật với các em học sinh là một việc thừa chăng? Có thể như vậy, nhưng thiết tưởng cũng nên bàn cho hết lẽ và cũng để cảnh giác những em chưa nhận định đúng nghĩa quyền tự do của mình trong khuôn khổ của kỷ luật học đường ngõ hầu tự giác để có thể hòa đồng với tinh thần của tập thể.

oOo

Một trong những khát vọng thiết tha và chính đáng nhất của chúng ta hiện nay là làm thế nào để được sống một đời sống thực sự tự do. Vì có tự do, chúng ta mới có thể sống một đời sống xứng đáng với phẩm giá của con người.

Việc dùng trên địa hạt giáo dục và trong phạm vi học đường, vẫn đề tự do lại càng có một giá trị đặc biệt. Thiếu tự do, cá tính của người học sinh sẽ không thể nào nẩy nở, nồng khiếu của người học sinh sẽ bị mai một và họ sẽ không có được sự trưởng hợp này chỉ còn là một cơ xưởng dại: chế ra những bộ óc dần dộn, những người mày xuẩn động mà thôi.

Tự do đã chiếm một địa vị thiết yếu như vậy, mà tại sao trên thực tế những hoạt động của người học sinh nơi học đường hình như vẫn bị ngăn cản cấm đoán, quyền tự do của người học sinh hầu như vẫn bị kỷ luật của học đường chi phối? Nói rõ hơn phải chẳng hiện nay ở học đường, chúng ta đang áp dụng những biện pháp hoàn toàn phản bội với nguyên tắc căn bản của giáo dục?

Kỷ luật của học đường có làm mất quyền tự do của người học sinh không? Thiết tưởng trước khi tìm câu trả lời cho thích đáng, chúng ta hãy cùng nhau minh định cho rõ ràng ý nghĩa của danh từ Tự Do và Kỷ Luật. Tự Do là gì? (Tôi muốn nói tới một thứ tự do chân chính phù hợp với bản tính của con người, với quyền lợi của đoàn thể (từng như với luật pháp của xứ sở)). Thường chúng ta vẫn hiểu, tự do là không bị lệ thuộc hay bị chi phối bởi bất cứ một áp lực nào khác, ngoài quyền tự quyết của chính cá nhân mình. Có thể nói, nó là một khả năng, một đặc tính mà cũng là một nhu cầu của một cá nhân có ý thức vậy.

Tuy nhiên, tự do nếu là nhu cầu thiết yếu của mỗi cá nhân trong đời sống thì đồng thời nó cũng đặt ra cho mỗi cá nhân một nhiệm vụ. Đó là nhiệm vụ xử dụng quyền tự do của mình một cách sáng suốt và có ý thức. Trên thực tế, hoặc vì ngu dốt, hoặc vì dục vọng che mờ lương tri, biết bao người đã nhẫn nại quyền tự do của mình mà vi phạm quyền tự do của người khác, biết bao người đã ngô nhận tự do với phong túng, với loạn hành, với manh động; Kết cuộc đã làm phương hại không ít tới quyền lợi của đoàn thể, tạo nên những

hỗn loạn tai hại trong xã hội. Chính vì thế mà kỷ luật đoàn thể cần phải được đặt ra để bảo vệ và dung hòa quyền lợi của mỗi cá nhân trong đời sống cộng đồng, cũng như để các đoàn viên trong mỗi đoàn thể có thể dễ dàng theo đuổi mục tiêu chung mà họ đã đặt ra. Đến đây chúng ta có thể hiểu: Kỷ luật chính là một tập hợp những luật lệ, những phép tắc, được qui định rõ rệt để những người cùng trong một đoàn thể hay một tổ chức có thể dựa vào đó mà sinh hoạt. Đoàn thể nào đều có kỷ luật riêng của đoàn thể đó. Nếu trong quân đội, chúng ta thấy có quân kỷ thi ở giới học sinh, chúng ta cũng thấy có kỷ luật của học đường.

Hầu rõ ý nghĩa của hai danh từ này rồi, giờ đây chúng ta hãy cùng nhau xét xem kỷ luật của học đường có làm cho người học sinh bị mất tự do chăng?

Trước hết, nếu hiểu theo nghĩa thông thường của chữ tự do, nghĩa là một số các em học sinh còn non dai thường hiều, chúng ta phải thành thật mà nhận rằng: kỷ luật học đường quá đà giới hạn quyền tự do của con người học sinh rất nhiều.

Hầu như mọi hoạt động của học sinh nơi học đường đều đã phải lệ thuộc và chỉ phối bùi kỷ luật vậy.

Nào là « học sinh phải đi học đúng giờ », nào là

« học sinh ngồi trong lớp không được làm mất trật tự »,

nào là « trong giờ chơi tuyệt đối cấm học

sinh ở lại trong lớp », nào là « triết lý nghiêm trị

những học sinh đánh lộn »...toàn là những « cấm

phai thế này », « không được thế kia », như vậy thì

thứ hỏi, một khi phải tuân theo kỷ luật, người học sinh làm gì còn được tự do để quyết định hành động của mình nữa. Phải chẳng quyền tự do thực sự của học sinh nơi học đường phải là được tự quyết định đến trường lúc nào mặc lòng?

Phải chẳng được tự do là phải được thả cửa đưa

nhị hờ và dã cung được? Là muốn đi ra ngoài hay

ở trong lớp lúc nào, không một ai có quyền ngăn

cản cấm đoán? Lì tự do, là phải được sẵn sàng

trị tội những kẻ nào mà chúng cảm thấy ngứa mắt

bực mình? Tóm lại, đã tự do thì không có sự bó buộc, không có chuyện ngăn cấm, không có lệnh trừng phạt? Nhưng tự do như vậy có phải là thực sự tự do không?

Kỷ luật học đường đòi hỏi người học sinh đi học phải đúng giờ, phải chuyên cần, chữ PHẢI & đây đã có ý nghĩa như một sự bó buộc « ngồi trong lớp » rồi học sinh không được làm mất trật tự », chữ KHÔNG ĐƯỢC ở đây chỉ định rõ rệt một sự ngăn cấm. « Giờ chơi triết lý cấm ở lại lớp học », chữ TRIỆT ĐỀ CẤM ở đây đã nêu lên một điều gì gần như là để dọa trừng phạt. Nhưng tại sao lại phải có một sự bó buộc, một sự ngăn cấm, một cái gì gần như là để dọa trừng phạt người học sinh nếu không phải là vì quyền lợi, vì tự do của chính người học sinh mà có?

Đến trường muộn, người học sinh làm sao có thể hiếu thảo đáo bát giang? Ngoài ra, người học sinh tránh sao khỏi sự gây phiền phức cho những bạn khác đang chăm chú theo dõi lời giảng của giáo sư ngồi trong lớp, nếu người học sinh được sự do phái cách các bạn, tự do, làm mất trật tự tại lớp học khi đó sẽ ra sao? Tại sao kỷ luật của học đường côn triệt để trừng phạt những học sinh ở lại lớp học trong giờ chơi, và những học sinh hay đánh lộn.

Chúng ta đừng quên rằng, học đường chẳng khác gì một xã hội thu nhỏ, trong đó gồm đủ mọi hạng người, mọi màu da, mọi sắc thái dị bết: kè khôn cổ, người đại có, kè tốt có người xấu có, kè mạnh có mà người yếu cũng có. Vì thế nếu không tìm cách đưa ra một số những biện pháp thích đáng để phòng những trường hợp gian tri, để trừng phạt những phần tử phá hoại để bảo vệ những cá nhân mà bản tính ngày lành nhưng bầm sinh yếu đuối thì sao mọi người có thể yên ổn học tập, tự do trau dồi kinh thức, luyện tập để tinh?

Một vài trường hợp mà tôi vừa trưng dẫn đều chứng tỏ cho ta thấy kỷ luật học đường, chẳng những đã không vi phạm vào quyền tự do của học sinh như một số người ngộ nhận, mà trái lại, nó còn là một điều kiện thiết yếu để bảo vệ quyền tự do — quyền tự do học tập của người, học sinh ntn.

Do đó, chúng ta cần phải nhận thức rằng kỷ luật học đường chỉ là một phương tiện, một đường lối, một biện pháp để giúp đỡ, bảo vệ những người học sinh có thiện chí được dễ dàng học tập mà thôi. Trong một vài trường hợp đặc biệt, ở vào một hoàn cảnh không dung được và nhất là đối với những người học sinh ngoan cố, kè có trách nhiệm hướng dẫn các em đổi khi đã phải áp dụng kỷ luật một cách có vẻ như cứng rắn đối với các em thì đó cũng chỉ một công việc vạn bất đắc dĩ mà thôi. Vì:

— Không có kỷ luật học đường, người học sinh không thể nào học tập tiến bộ được.

— Không có kỷ luật học đường, người học sinh có thể đi tới chỗ phóng túng, loạn hành. Hành động mà họ tưởng rằng tự do sẽ chỉ còn là những động theo bản năng, theo thú tính mà thôi.

— Và học đường, một khi kỷ luật bị thiếu sót, sẽ không còn gì khác hơn là một chuồng thú không lô.

May mắn thay mãi trường thân yêu của chúng ta ngày nay không đến nỗi lâm vào tình trạng đó!

Đó là điều mà các em học sinh nên lấy làm hổ hởi và cố gắng kiện toàn để nền kỷ luật của trường nhà một thêm tốt đẹp hơn lên, xứng đáng với sự ngợi khen và lòng kỳ vọng của tất cả mọi người.

BƯỞI chiều con đường NBK thật đẹp. Những tia nắng cuối ngày không đủ len qua rặng cây soi sáng con đường. Chạy xe chậm chạp giữa hai hàng cây cao, tôi muốn tìm lại hình ảnh những buổi chiều còn học ở lớp nhỏ, những ngày còn ngày thơ, hồn nhiên trên chiếc xe đạp nhỏ bé.

Tiếng chuông reo, Trung Vương đã lan họ... con đường trở nên nhộn nhịp vì tràn ngập màu áo trắng. Tiếng cười, dưa thoát ra ngoài xóa tan khung cảnh yên lặng. Tôi dừng lại, cặp mắt chăm chú hướng về trước. Đột nhiên một khuôn mặt trong quen quen hiện ra và từ từ đi qua trước mắt. Tôi cố lục lọi trong trí nhớ để tìm ra hình ảnh kia đúng rồi ! Kim-Oanh, cô bạn học chung một lớp Sinh ngữ. Đã hơn một năm hai đứa không gặp nhau. Mừng như bắt được vàng nhưng một câu hỏi to tướng nảy ra trong óc. Phải làm gì bây giờ nhỉ ? Chẳng kịp suy nghĩ câu trả lời, tôi vội vã đuổi theo. Kia bóng dáng quen quen kia... nhưng tôi không dám vượt qua mặt. Vẫn leo dốc chạy theo sau. Nhìn qua kính chiếu hậu của xe nàng, tôi có thể quan sát thật kỹ càng khuôn mặt đã xa cách một năm. Mái mè nhìn mà tôi quên mất mục đích chính của mình. Đầu được, phải lo xong chuyện đã chán. Nhưng hơn một năm nàng còn nhớ tôi không nhỉ ? Nàng có vui khi gặp lại tôi không ?... Cứ thế bao nhiêu câu hỏi cứ nhảy múa trước mắt. Đã qua mấy con đường vậy mà không cách giữa tôi và nàng vẫn không thay đổi. Nhìn chiếc xe PC xanh xinh xinh, tà áo trắng tung bay và mái tóc dài buông xỏa ngang vai cũng đủ làm tôi mất can đảm rồi. Bất chợt nàng nhín vào kính chiếu hậu và thấy tôi, một thoáng ngạc nhiên lần bối rối hiện trên nét mặt. Biết không thể giữ tình trạng im lặng này được, tôi vượt lên đi song song. Câu nói đầu tiên của tôi thật là vô nghĩa nếu không muốn nói là ấu trĩ :

— Xin lỗi, có phải cô là Oanh không... ?
— ... ! ! !

Tưởng nàng quên tôi nhắc thêm :

— Trần đây mà, cùng học lớp Anh văn ở Phan-Dinh-Phùng năm ngoái đó.

Nét mặt nàng lạnh như tiền, xem như không có gì cả. Ô kia ! Sao lạ vậy nhỉ, nàng đã quên rồi sao hay nàng không muốn nói chuyện với mình. Và cũng có thể không phải là Oanh năm xưa. Không đúng mà, khuôn mặt đó, cặp mắt đó, cái miệng đó, làm sao tôi quên được, tôi nhớ kỹ lắm mà. Giữ lại bình tĩnh, tôi gọi thêm trí nhớ của nàng :

— Một năm mà Oanh đã quên rồi sao... ?

Vẫn là sự im lặng... và ô kia, nàng miễn cười — nụ cười thật đẹp — quay sang hỏi tôi :

— Bây giờ Trần học ở đâu ?

Chiều

(cho Oanh để nhớ lại ngày xưa)

TRẦN-KIM

Giọng nói thật nhẹ nhàng làm tôi quên hết tất cả. Nàng vẫn còn nhớ tôi, chưa quên.

— Học gần Oanh lắm, VTT đấy.

Giữ nụ cười tinh quái trên môi nàng hỏi tôi :

— Trần học buổi chiều hả ?

— Không không, buổi sáng cơ. Bởi thế mới không gặp Oanh.

Để xem phản ứng của nàng tôi hỏi ngược lại một câu :

— Lúc nãy sao hồi mãi mà Oanh không trả lời vậy. Bộ quên rồi hả.

Vẫn nụ cười trên môi, nàng làm thính không đáp. Nhìn nàng tôi có cảm tưởng như nàng không biết nói, chỉ biết cười mà thôi. Và tôi cũng mong nàng chỉ cười và cười mà thôi.

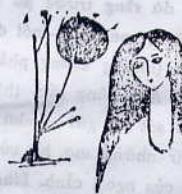
Thế rồi cứ mỗi buổi chiều, lại có hai chiếc xe đi song song nhau. Những kỷ niệm, những hình ảnh đẹp được nhắc nhở lại dễ cản hãi cùng nhau, cùng ôn.

Mỗi buổi chiều, tôi nhận được bức thư đầu tiên của nàng trao. Lời thơ úp mở khó có thể cho tôi nhận xét được ý tưởng của nàng. Đai khái nàng nhắc thêm một vài kỷ niệm xưa cùng những nhận xét về tôi. Ái chà, mới gặp nhau mà đã vội nhận xét nhau rồi à. Biết có đúng không đó Oanh.

Tôi cũng muốn nhận xét về Oanh lắm đấy chứ, nhưng chưa dám nói thế thôi. Nay nhé, bây giờ Oanh đẹp hơn hồi xưa và cũng khó hiểu hơn hồi xưa nữa. Đúng không Oanh.

— Đợi sang năm Oanh lên đệ Tam, cùng học buổi sáng với Trần cho vui nhé.— Câu nói sau cùng của nàng trong một buổi chiều thật đẹp. Đẹp hơn những chiều nào đẹp nữa kia ...

TRẦN KIM

THE

giọt buồn không tên

Anh lớn lên với sôta nguồn của mẹ
Với lời ru ngọt ngào của mẫu thân
Bao nhiêu năm sống trong lòng bom đạn
Tuổi trẻ ngày xưa vương lấp phong trần
Anh lớn lên với ngôi trường nhỏ bé
Với lời thầy, tình bạn tuổi thiên đường
Và giờ đây mang dấu buồn tuổi trẻ
Nghe cõi đơn như những buổi chia trường
Buồn làm sao những tháng ngày vào hè
Nắng nghiêng nghiêng soi rõ những hình hài
Từng bước chân nghe như còn xa lì

Buổi chia ly mang nhung nhớ dang đầy
Anh nhớ mãi những ngày xưa thân ái
Ru tâm tư về thơ ấu ngày xưa
Anh vẫn thương tiếc chim ca thần thoại
Kỷ niệm xưa giờ nhớ mấy cho vita
Nhưng chiến tranh đã đục mòn tuổi nhỏ
Để hồn anh nghe đau khổ lạc loài
Bom đạn kia đã hong đầy nỗi nhớ
Cuộc đời anh bỗng mất mát nụ cười...

NGUYỄN TIẾN ĐẠT (10 B4)

Lá Thư Mùa Thu

NGUYỄN TRUNG CHÁNH

Saigon, ngày ... tháng ... năm ...

Ph...!

Anh vừa nhập học được độ hơn một tháng. Hơi cảm thấy bàng hoàng vào những ngày đầu tiên khi nhìn lại những hình ảnh quen thuộc. Nhưng càng lúc anh càng cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ anh đã bị ám ảnh bởi những tháng hè buồn phiền, chóng mặt khi nhìn đồi sông quay đảo chung quanh. Đúng lúc này, anh nhận được thư Ph.

Từ những xúc động này, tự dưng anh viết thư cho Ph. dù rằng trước đó anh không có ý định này. Bởi vì, con trai — nói đại khái — không ham viết thư (nhưng không phải là không ham đọc thư). Và Anh cũng cảm thấy vô cùng mất mát và thiếu sót khi gửi đi những tư duy trong tư tưởng. Từ những mơ hồ của tâm hồn, đến những xa lánh của ngoại cảnh. Nhưng viết ra được gì? Nói ra được gì?

Anh còn trẻ quá (nhưng chẳng còn bao nhiêu nhiệt huyết) Những cỗ gắng hoà nhập vào đời sống chung quanh vẫn chỉ là những cỗ gắng. Từ lâu anh hằng mong mỏi một vốn liếng, một hành trang cho một lèn đường và nhập cuộc Anh vẫn thường phủ nhận tất cả. Điều này không có nghĩa là anh chối bỏ những người đi trước. Ngàn lần không phải vậy! Anh vẫn nghĩ rằng chúng ta phải đe qua một bên những tiền đề có sẵn, những mẫu mực đã ghi. Vì những điều ấy không cần thiết cho một khởi hành. Rõ hơn đó chỉ là những ánh đèn làm ta hoa mắt chứ không soi sáng được gì cả. Tuổi trẻ sẽ mai một nếu sống bằng những kinh nghiệm, những mẫu mực cũn cũn đó.

Anh muốn nói rằng tất cả đều phải thay đổi nếu muốn duy trì một sự hiện hữu. Nhưng trong những cái thay đổi ấy vẫn có những điều cố định.

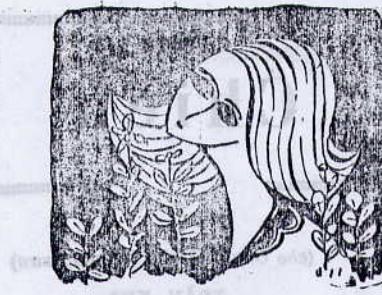
Mặc nhiên có những mẫu chốt nào đó, liên hệ chặt chẽ với nhau, và là khởi điểm.

Cho mẹ, sự tìm kiếm. Bởi vì.

Sự thất bại của tư tưởng, của tâm linh là một cô đơn tận cùng. Không cách giải quyết.

Anh cố gắng viết lại những tư tưởng không thành này cho Ph. Hy vọng Ph. sẽ biết có một gì đó, mờ mịt, luẩn quẩn trong anh lúc này anh bết quá! Một mồi vô chừng. Cố lẽ do ảnh hưởng của những con bão rợt.

Trở lại những nghĩ lẽ thông thường anh

□ DOÀN VĂN

một buổi sáng

đau mà biết tin một thằng bạn đã rời bỏ sách và nhà trường lên đường chinh chiến. Tự trường trại Tự trường để rồi ngỡ ngàng trước những chàng trai và mà không biết rằng mình sẽ phải làm, sẽ phải nghĩ những gì? Tất cả hầu như quá chán chường thất vọng hơn tôi nghĩ ...

Trời sáng dần, các ngọn đèn đường cũng chớp phứt tắt. Tôi bước tới công trường và đưa mắt nhìn vào bên trong: không một bóng người. Tôi thoáng ngại ngùng và tức tối khi nghĩ mình đã đi làm ngày nhưng không ... thông cáo đây rồi! Cái tờ giấy triều hạn ngày khai giảng đây rồi! Tự nhiên, tôi chợt nhớ lời nói của ba tôi. Tao đã bảo là không đi học đâu mà cứ cãi, chí cho đi học bây giờ thế nào cũng loạn lén cho mà coi! — Trường con hiền lâm làm sao mà loạn được. Bết đâu đây! Tôi mỉm cười — Ông bố thế mà luôn luôn có lý myself chết chử ...

Tôi chậm rãi dầm bước trên suốt con đường hun hút và tối đen như mực đù. Chung quanh tôi, hai bên là đường, tiếng cười nói và tiếng bát đũa lính kinh của những người bán hàng bắt đầu khuấy ran. Bắt chợt, có tiếng hỏi tôi — Vào ăn bánh cuốn nào cháu? Tôi lắc đầu — cháu ăn sáng mất rồi cháu Sí ei!... Có tiếng chú cười hi hi. Thị ăn nữa có chết gi, mờ hàng cháu đi nào ...

Mà cháu cũng không có tiền nữa. Thị ăn thiếu, lo gì, chủ nhà cháu mình mà lại lo mấy cái vụ tiền bạc đó sao? Tôi mỉm cười — Tao mà cháu!... cháu lại cười nhưng lần này cháu cười to thành tiếng và có vài giọng cười phụ họa theo. Tôi tiếp tục cúi đầu tiến về phía trước và thoáng thấy vui vui. Mái trường này, con đường này, tất cả những gì ở đây có lẽ sẽ mãi mãi cho tôi những kỷ niệm thật đẹp, thật êm ái. Và rồi đe một mai, khi đã ra khỏi trường, tôi sẽ hoài luyến tiếc ...

Gió lại thổi và các lá vàng khô trên cây bắt đầu rung động rồi rơi xuống lấp lá. Hình như cái cảnh tượng này đã đột ngột nhắc cho tôi biết rằng mùa thu đã đến và sắp đi. Một lần nữa, tôi thoáng thấy mình ưu tư về cái không khí sắp tới của ngày tựu trường trong mùa Thu này hơn là hân hoan về các sự tái ngộ. Tự trường trại? Tự trường để rồi đơn

Bất giác, tôi thở dài chán nản rồi quay mình ra công. Bước nhanh xuống con dốc, tôi thoáng thấy một tà áo trắng và một chiếc xe đạp vút qua thật le. Tự nhiên, tôi buột miệng thốt lên một tiếng kêu, cổ bé quay lại nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi cười xòa một mình. Xuống đi cổ bé rồi cũng lên rồi cũng về chừ hôm nay có đi học đâu mà vội với vã — con bé quay đầu và lại tiếp tục đạp xe thật nhanh thật nhanh. Không biết một lát nữa đây, khi trở nên, con bé có còn hăng hái như thế không nữa?

Tôi mỉm cười và thoáng thấy vui vui —

NGUYỄN DOÀN THANH DÌ —

(10B³)

... Nơi em về ngày vui không em...

Nơi em về trời xanh không em...

... Từ lúc đưa em về...

Là biết... xa... nghìn trùng...

Anh của Ph.

Vùng Suy Tư

TÙNG cơn gió lùa vào da thịt tôi
hỗng rùng vai, cái hơi lạnh như xoáy tận
từng thớ thịt. Ngoài trời, chỉ một vài vì sao cô
đơn dan trên mảnh trời đèn lửa, cảnh vật trở
nên lạnh lùng, trái hồn với sự nhộn nhịp xa
hoa, của thành phố về đêm, với những ánh
đèn chói lòa của các cửa hiệu chiếu hắt ra
đường, cùng với những âm-thanh của xe cộ,
tạo nên khung cảnh nhộn nhịp. Từ xa tiếng
súng vọng về một cách buồn bã, như gieo vào
lòng tôi nỗi chán chường. Tôi thì thầm nghĩ:
có lẽ giờ này ngoài kia là trận chiến, đang có
từng thây người ngã gục dưới những lún đạn
vô tri, đang có hận thù đầy đầy. Những trái
hỏa châu không biết xuất phát từ nơi nào, treo
lơ lửng giữa nền trời đèn thảm.

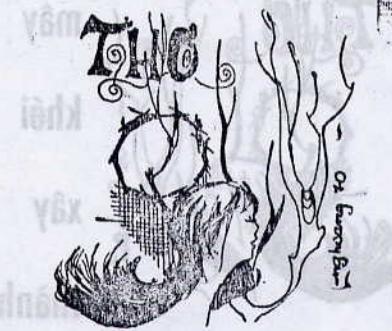
Chiến tranh là thế ư? Bao giờ mới làa bỏ
quê hương này?

Và cũng đến bao giờ, HÒA BÌNH mới
hiện diện trên mảnh đất khô cằn hoang lở này?

Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập trong trí
não, bắt buộc tôi phải trả lời... Tôi cảm thấy
mình hoàn toàn bất lực, không thể làm được
gi, đè xoa dịu phần nào vết thương còn dỗ
máu đang lan rộng trong lòng người. Tôi chỉ
biết chấp nhận những gì sẽ xảy đến cho mình
và cho quê hương dân tộc, khi tôi chỉ là một
thằng học trò quên, với đầu óc thô sơ non
nớt...

Tiếng súng vẫn vọng lại não nề, như bắt
buộc tôi phải liên tưởng đến cuộc chiến, đang
tràn lan trên quê hương yêu dấu... Dưới bóng
đèn «Watt» đỏ lờ mờ, tôi thấy những hàng chữ
trong vỏ nhảy múa loạn xạ; đêm nay tôi cảm
thấy biếng học la kỳ, tư tưởng như bị phản
tán bởi dư âm của bom đạn. Hàng ngày, vẫn
vui đùa với bè bạn, và cảm thấy tuổi học trò
là cả thiên đường đẹp đẽ, thêu dệt nhiều hoa
mộng cho đời; nhưng... ngoài sa trường, nơi
núi rừng hoang vắng, những tiễn đòn lạnh
léo đứng chờ vơ giữa cảnh vật im lìm, đang có
những người chấp nhận sự hy sinh, để mong
một ngày mai, để kết tu niềm tin tưởng cho
quê hương...

Qua phần tư thế kỷ, con người cứ quay
mòng-mòng trong những viễn ảnh đau thương,
chưa bao giờ quên được thảm trạng đó, ngày
ngày, bên ruộng vườn khô cằn, bên tinh quê
hương tha thiết, con người cứ lờ sơ vu vu,
kinh khiếp tội cùng những máu xương lai
láng, bởi những hình ảnh đó đã dập vào mắt

Nói Với

QUÊ HƯƠNG

Quê hương ơi! Sao bây giờ quên quai?
Sao xác thân lại rữa mục lở loang?
Chiến tranh kia sao người lại vướng mang
Nét dẹp cũ giờ lạnh lùng hoang phế

Oo

Quê hương ơi! Sao bây giờ vàng vè
Sao đạn bom cây xối xác thân người
Có phải chàng tình huynh đệ ngắn dài
Người đúng đó cho dài đường dài xéo

Oo

Ta đã biết nỗi lòng người khổ héo
Đón đau cho tình huynh nhục tương tàn
Mấy mươi năm sao vẫn cứ hòn cẩm
Cho sông n้ำ ngàn năm hàn chiền tích

Oo

Quê hương ơi! Chiến tranh còn mờ mịt
Người nằm dài cho thù hận tràn lan
Nước non này giờ bao phủ màu tang
Người quên quai với lừa hòn dâng ngập!

NGUYỄN TIẾN ĐẠT

họ quá nhiều.. Họ sợ cho những viên đạn vò
tinh, thoát thai từ những họng súng đèn ngòm,
sẽ đến với họ bất cứ lúc nào, họ mường
tượng chiến tranh như sẵn sàng lôi kéo họ
vào cuộc chiến, và họ sẽ là nạn nhân của
cuộc chiến vô lý này. Mấy mươi năm chiến
tranh cứ đục dần giải đất lở loang này, để
nét dẹp ngày xưa giờ mất hẳn, và quê hương
đang quên quai rên xiết dưới lún đạn vô tri..

Đêm dần khuya, bầu trời càng đèn kít
phủ lèn tất cả, tôi uể oải chán chường với
những ý nghĩ về chiến tranh. Phải chăng cuộc
chiến hôm nay cứ mãi tiếp diễn, ngày này
qua ngày khác,... năm này qua năm khác?

VÕ TRƯỞNG TOÀN

Mùa Thu Tâm Tưởng

Buổi tối mùa thu
Mưa giáng giáng
Nỗi buồn len nhẹ vào tâm tư
Ngày tháng mùa thu
Với những hạt mưa
Anh phiêu du về quá khứ
Đời mắt nặng trĩu buồn tài mệnh mông
Anh dõi mắt xa xăm
Tim cuộc đời bén bờ vực thảm
Nuôi tiếc những người zen gác di qua cuộc đời
Đè rời
Buổi chiều
Có một cơn mưa bụi
Cho tôi lại những ngày tuổi đại
Và nỗi buồn ngút ngàn xa vắng
Cho tôi hơn một lần
Nhìn thấy hoàng hôn trắng
Đè những diệu vợi chìm xuống
Và hơn một lần
Phiêu du về quá khứ
Đè nghe nuôi tiếc mệnh mông
Dù sao
Cuộc đời nào mà có những nuôi tiếc
Tâm tư nào chẳng là một ốc đảo hoang vu.

ĐÈ - TÈ - CÈ.

□ □ □

Đè dần lọc mài thông khô, con người trở nên
lạnh lùng và kinh sợ chiến tranh.

Đầu óc lồi quay cuồng trong những ý
nghĩ, tôi đứng dậy nghe nỗi chán chường
dâng ngập tâm hồn.....!

Đêm buôn 29-10-71.

* NGUYỄN ĐIỆN THANH LINH *

○ ○ ○

kỷ niệm buồn

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Mộ T chiêu lòng gió...

Với đôi tà áo trinh-nghuyên quấn-quít, quyến vào nhau ôm sát lấy hình-hài người nữ-sinh bé-bóng — có đôi mắt u-hoài với mái tóc huyền ống-à lôa-xôa tung bay trước gió — đang dọc-hành trên con đường Nguyễn-bình Khiêm đầy xác lá trong một chiều thu. Từng bước, từng bước một, người nǚ-sinh bé nhỏ lầm-lũi đếm bước ...

Lại một mùa thu, lá vàng lại tiếp-tục lìa cành, nương theo gió, phủ kín khoảng đường bằng những chiếc lá thù vàng úa.

Chiều nay, trên con đường kỷ-niệm, người nǚ sinh bé-bóng bước khẽ trên xác lá và với một cử động thật dịu-dàng: nàng đưa tay vén nhẹ vài sợi tóc lôa-xôa phủ trán ... Nàng, người nǚ-sinh nhiều mong tưởng hướng đôi mắt u-buồn nhìn về phương trời xa-thẳm, rồi như bị nhiều kỷ-niệm chí-phối ánh mắt nàng như ngày dài hàn và... béo khoé mắt long-lanh đôi hàng lè túi.

Nàng đẹp lảm, đẹp nhất ở đôi mắt huyền lấp-lấp ẩn-hiện nét u-hoài, sống mũi như gai-ghém cả một bầu trời quyến rũ, như có một mãnh-lực huyền-bí thu hút lấy cõi lòng thương cảm của khách đì tình, như gọi hứng cho người họa-sĩ, người thi-sĩ tìm đến làm đề tài tác phẩm. Àn bên dưới chiếc mũi dọc dừa đã có đôi vành môi son nhô xinh-xắn như đóa hoa hàm tiếu, nét cười buồn đầy vẻ lieu-trai đã làm mê-mết say đắm cho bao chàng trai nhiều mộng ước.

Nàng tiên nhô bё đў là một hoa-khôi T.V (chức vị do các bạn của nàng gán cho) đang buồn và buồn nhiều lắm.

Một chiều mưa kỷ-niệm, chàng trai có dáng gầy thư sinh, có đôi mắt sáng oai-nghi với nụ cười đầy cay đắng đã làm một chuyến hành-trang đi vào mong-tưởng của người nǚ-sinh bé-bóng. Nàng đã yêu và yêu tha thiết với mỗi tình đầu trong-trắng.

Chàng trai oai-hùng và nàng tiên mỹ-miều đã là một cặp tình-nhân tôn thờ tình-yêu bất-diệt...

Trong những chiều gió lồng, bên hàng cây nghênh bóng chàng khẽ rì bên tai nàng những lời ẩn-yếm. Và những chiều cuối thu, tay trong tay chàng cùng nàng sánh bước tâm-tinh trên khoảng đường đầy xác lá...

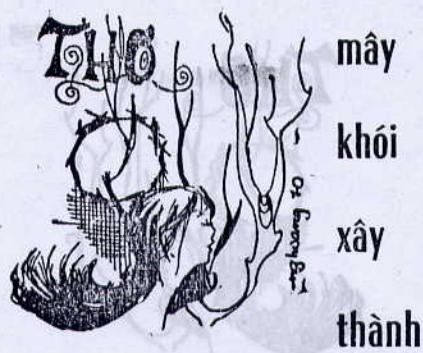
Trong những chiều mưa rả-rich, chàng đàn nàng hát, nhịp đàn du dương, giọng hát trầm buồn như quiet lại hợp thành một âm điệu lảng-lảng ru hồn người vào cõi mộng. Âm-thanh còn vang vang mãi... hình ảnh của tình yêu sẽ còn sống, sống mãi trong lòng người thiếu nǚ-như một vết mực đen đậm, khó tàn phai...

Thế rồi, một buổi chiều cuối thu năm ấy, tin chàng từ trận từ chiến-trường đưa về đã như một tiếng sét đánh, nàng ngất lịm... Lệ nàng đã nhô nhiều trên quan-tái người yêu, hai mắt nàng sưng húp cùng với những bước đi nặng nề xiêu vẹo. Nàng đã nức nở theo sau chuyến xe tang đưa xác người yêu về lòng đất lạnh...

Từ đó ấy, lòng người thiếu-nǚ như lạnh giá, đôi mắt đẹp sáng như thiên thần ngày nào đã mất hẳn đi cái vẻ tinh-anh, lìu-lính để thay vào đó ngày nay với đôi mắt u buồn, nặng tui cà báu trời thương cảm...

Gió thổi, lá vàng tiếp tục lìa cành, một chiếc lá úa bay là-là, nhẹ-nhang đến buồn thảm, vương vào suối tóc huyền như biến hình thành một vành khăn tang cho người thiếu-nǚ có đôi mắt..trời thu...

LINH - VŨ 10A²

- Chiều có liêu
- Thêm tịch liêu
- Biển động rì rầm
- Mây trời dỗ mầu
- Mènh móng
- Ta mang nỗi niềm của dà
- Cho sóng vỗ muôn dời
- Soi mòn vết chân em chân anh
- Cuộc tình nào cũng tan dì
- Còn bờ đá hiện diện trong nỗi miên man
- Đau buốt linh hồn,
- Anh đưa hai bàn tay quờ quạng
- Loài sao biển lầm nhau
- Bến bờ đá rêu xanh
- Em run rẩy trong vòng tay anh

- Chiều có liêu
- Thêm tịch liêu
- Rừng vắng tiêu diều
- Giòng sông lồng lờ nước không còn chảy xiết
- Bên ghềng đá xanh rêu
- Ta nhìn theo nguồn nước
- Xa mờ
- Khói sương bao la
- ★ Chiều nau mây khói xay thành
- Mong manh
- Chỉ là thoáng trong một giấc mơ
- Dĩ vãng
- Giờ thì anh biết yêu
- Sự cô độc của anh

cười chút chơi

— Được ; bây giờ em đi hết dãy hàng lang này cho tôi rồi đi ra nhà xe, lấy xe về nhà ngủ đi.

Nói xong vị giáo sư đi vào lớp và thuyết giảng cho học sinh một bài học về luân lý, nhiệm vụ.... trong khi anh học sinh kia đứng lặng trước cửa lớp một ít phút rồi lặng lẽ bước đi.

chuyện có thật 100 phần trăm

CÚC NGŪ MUỘI

— Tại sao em ngủ trong lúc tôi đang giảng bài, tôi qua em làm gì hả ?

— Thưa thầy....

— Không thưa gửi gì cả, thu xếp sách vở rồi ra đây tôi bảo.

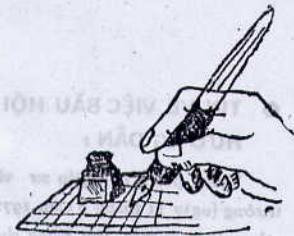
Nói xong, ông bỏ đi ra cửa đứng chờ mặc cho người học sinh tần ngần thu sách vở vào cặp rồi đi ra cửa tối chỗ vị giáo sư đứng.

— Thưa thầy....

— Em có trông thấy dãy hàng lang này không ?

— Dạ có. Người học sinh trả lời với vẻ ngạc ngác.

tôi đi làm báo

DÀO này, không biết tại sao nhật báo, tuần báo... cứ đua nhau xuất bản do đó phong trào đi làm báo đã nỗi lên ở khắp nơi trong nước nhất là trong giới sinh viên học sinh. Người ta đua nhau đi đến tòa soạn để xin việc, kêu xin làm phóng viên, người xin làm thang tin viên, biên tập viên... và đặc biệt là họ đều xin làm báo... không công.

Làm báo không công à ???... vô lý : Láo khoét! có ai lại tự dưng bỏ phi thời giờ để làm những việc đó mà không đòi một tí quyền lợi nào như vậy. Dĩ nhiên các bạn sẽ thắc mắc và chửi rủa như vậy. Nhưng hãy khoan cái thằng tôi mới dè cập tới tiền bạc mà. Còn quyền lợi nữa thì sao ??

— Thực ra sự việc cũng chẳng có gì lạ lùng lắm đâu nếu chúng ta chịu khó đi một màn phỏng vấn các người xin việc. Riêng thằng tôi, kết quả phỏng vấn thì được rất khả quan, với con số 99, 99 oto các người đi xin việc (trong giới sinh viên học sinh) đều là do một nguyên nhân thúc đẩy : « cái thẻ ký giả ».

Thẻ ký giả ?! Ngôn từ nghe sao mà khiếp đảm mè ly đẽn thế. Chắc hẳn các bạn đang nghĩ đến một chức vụ tương đương như bác sĩ, kỹ sư, luật sư... rồi chứ gi ??? Nói cho đúng thì ở tuổi trẻ hăng say của các tầng lớp sinh viên học sinh, họ chỉ mong được một cái thẻ ký giả để « le lối » với « người » và cũng với cái thẻ ký giả họ còn được hưởng nhiều đặc ân (chẳng hạn vượt đèn đỏ, phạm luật lưu thông, đi trong giờ nghiêm hoặc đôi khi còn dùng đèn trốn quân địch nữa) vì trên cái thẻ (một cái thẻ khuôn khổ chỉ tương đương cái thẻ học sinh của trường chúng ta) có ghi một dòng chữ bằng đủ cả ba ngoại ngữ Anh, Pháp Việt :

« Yêu cầu các cơ quan quân, dân, chính phủ... giúp đỡ ông... mỗi khi ông... xuất trình thẻ này. »

Thẻ là « sua » rồi, chỉ cần diễn tên, xin chữ ký ông chủ nhiệm và đóng một con dấu tòa soạn rồi mang lên quận thị thực thế là nghiêm nhiên trở thành một « ông » ký giả, có quyền rinh rập soi mói bắt cứ người nào trong dân chúng hay vênh vao mỗi khi bị các đấng công lý thời phạt vi cảnh :

— Ký giả mà ông... thông cảm chút coi...

Góm chura, các bạn đã thấy những chàng ký giả của chúng ta oai đến thế nào chưa ? Đó là chưa

kè đến sự thán phục của nàng... Nhưng mà thôi chúng ta hãy theo dõi công cuộc đi làm báo của v.i tên phiêu lưu mạo hiểm xem sao.

Hồi đó, lúc phong trào đi làm báo mới nổi dậy, ta cũng vì mê cái thẻ ký giả nên bèn khẩn gởi qua mướp lén đường đi tìm tương lai sự nghiệp. Trên con đường đi tìm công danh này, ta ngẫu nhiên gặp hal thằng bạn cõng cành ngò, nghĩa là cùng mang ước vọng làm ông ký giả như ta thế là chúng ta bèn kết nghĩa anh em. Bộ ba anh em ta đều mang những cái tên rất là may mắn, rất là hy vọng thành công trên đường đời. Ta tên Đê Tê và hai thằng bạn ta là Nguyễn Tự Lập và Nguyễn Đức Hưng.

Đầu tiên, con nhà Lập vác xe đạp ra đi với một cõi lòng tràn đầy hy vọng. Hắn ta tới tòa soạn của Nhật báo Chuồng Việt; đề xin làm ký giả (vì hắn biết ở đây đang thiếu). Vì được nghe hắn xưng danh là trường khố báo chí... nên ông chủ bút bèn giao cho hắn thu thập tin tức sinh viên học sinh. Công việc này hắn làm thật trời chầy và sot dè vì hắn quen nhiều ở tòng hội cũng như trong giới sinh viên học sinh.

Thế nhưng trong cái may cũng có cái rủi. Một buổi sáng k'a, hắn đang đạp xe đi học thì gặp một đoàn SVHS biểu tình, hắn vội dừng xe bên lề đường theo nhịp cuộc: đè lùm một màn phỏng vấn,.. Gữa lúc hắn đang say mè phỏng vấn, bỗng có một vài tiếng nổ rồi hắn cảm thấy cay cay và nước mắt, nước mũi bắt đầu rì ra. Thế là hắn ù té chạy và lồng vòng cõi tiếng đồng hồ sau hắn mới kiểm lại được chỗ hắn dựng xe lúc nãy. Nhưng ô hô ! Chiếc xe đạp của hắn đâu rồi ? hay mình không dè chỗ này ? Nhưng mặc cho hắn kiểm từ con đường này đến con đường khác, chiếc xe của hắn đã không cánh mà bay, hắn đành thất thểu cuốc bộ về nhà, nghĩ thật tội nghiệp.

Từ đó vì không có phương tiện để đi thu thập tin tức, mặt khác vì quá dấn thân cho báo chí, hắn bỏ bê học hành hơi nhiều. Thế là sau một lần xét lại, hắn bèn ngưng hoạt động để lo học hành.

Tuy con nhà Lập đã phản tinh rồi, con nhà Hưng không lấy thế làm nản chí và lo ngại. Hắn hiên ngang đi tới tòa soạn nhật báo Gió Nam, xung danh rồi xin việc. Hình như các đấng ở đây biết nó

là con cháu dân làm báo nên bèn cho nó tập sự bằng cách cho hắn đi săn tin ở khu công trường Kennedy. Ngày một, ngày hai rồi ngày ba hắn vẫn chưa thu thập được tin tức gì. Chán nản hắn bèn về tòa soạn và may mắn cho hắn tòa soạn bằng lòng cho hắn viết truyện ngắn hay phóng sự (hắn rất có khiếu về mòn này) có trả tiền nhuận bút đàng hoàng.

Hai tháng đã ra đi rà những kết quả khá quan (và thất bại) của chúng làm ta thích thú. Thế là ta cũng bèn lên đường đi xin việc. chắc con số 3 của ta giống giống con số 13 hay sao mà ta xui tận mạng. Một tờ báo rời hai tờ báo, ta vẫn chưa có việc làm. Nhưng may mắn cho ta, tòa báo thứ ba mà ta tới đã giới thiệu cho ta công tác với một tờ báo sắp-sứa ra lò. Trong tờ báo sắp ra này, ta được cử phụ trách mục thơ (vì thú thật chi có thơ là ta tạm khá chứ truyện ngắn hay phóng sự thi...). Thế rồi sau một vài tuần chờ đợi, ta được biết tờ báo của ta sẽ ra mắt vào tháng sau và chủ bút đã thúc ta đưa bài vở gấp gáp. Thế nhưng đời đâu có ai biết được chữ ngờ, tờ báo của ta lại phải dời ngày ra mắt vì do kỹ thuật và... Một tháng sau nữa tờ báo vẫn chưa được các ngài tối cao quyết định cho ra, ôi ta buồn ta đì lang thang.

Ngày thi tú tài của ta lại đã gần kề rồi, phải cố gắng lo thi cho đậu chứ thế là ta bèn « ô-ro-lui » và hẹn dịp khác (mặc dù sau đó trước ngày thi khoảng 2 tuần ta đã được mời tới để tiếp tục sự nghiệp làm báo. Nhưng gần ngày thi rồi biết sao bây giờ, ta bèn bỏ). Cho tới bây giờ tờ báo của ta đã ra độ được 4 tháng và vẫn còn đang tiếp tục. Nhờ lại những ngày tháng nao nao cũ với những kỷ niệm hội họp để làm báo hay gặp được một số những nhà văn mà ta hằng muốn biết làm ta cảm thấy vui vui.

Riêng về các bạn, nếu chẳng may bạn nào chyện cảm thấy lòng xu nhoi phoi muốn đi làm báo như ba thằng tôi. Tôi xin đề nghị là các bạn hãy hỏi ý kiến thầy tông giám thị của chúng ta trước. Nè ! Nói nhỏ cho các bạn nghe, Thầy Tông giám thị của chúng ta không những đã lớn tuổi mà còn là ký giả của nhiều tờ báo lớn nữa đấy nhé !

ĐE JE

TIN - TỨC SINH - HOẠT

□ NHÓM PHÓNG VIÊN VTT

● TIN VỀ VIỆC BẦU HỘI ĐỒNG HƯỚNG DẪN :

Trong phiên họp giáo sư và nhân viên toàn trường (ngày 11 tháng 9 năm 1971), trước ngày khai giảng năm học mới, Hội Đồng Hướng Dẫn đã được bầu xong với thành phần như sau :

Hiệu Trưởng kiêm Hiệu Đoàn Trưởng :

G.S. ĐÔ ĐỐ HỮU NGHĨA

Hiệu Đoàn Phó :

G.S. TÔN THẤT LIÊM

Tổng Thư Ký :

G.S. NGUYỄN NHƯ LƯU

Thủ Quy :

G.S. NGÔ VĂN TRỌNG

Cố Văn Ban Học Tập :

G.S. BÙI VIỆN

G.S. HUỲNH NGỌC CẨM

G.S. PHẠM TRỌNG LÊ

Cố Văn Ban Hội : G.S. TRẦN NGÓ THỊ NINH

G.S. VŨ THỊ VƯƠNG

G.S. NGUYỄN NGỌC DUNG

Cố Văn Ban Báo Chí :

G.S. HÀ VĂN BƯU

G.S. TRẦN THỊ SEN

Cố Văn Ban Văn Nghệ : G.S. ĐÔ HỮU MINH

G.S. NGUYỄN THỊ NINH

G.S. LÊ KHẮC NGỌC CẨM

Cố Văn Ban Thể Thao :

G.S. CHÂU THÀNH MINH

Cố Văn Ban Du Ngoạn :

G.S. NGUYỄN MINH PHƯƠNG

Cố Văn Ban Trật Tự và Khinh Tiết :

G.S. NGUYỄN TUẤN KIỆT

G.S. LÊ VĂN TÂN

G.S. LÝ THỊ KIÊN TRINH

G.S. HUỲNH THỊ HỘI

Khối yểm trợ :

G.S. NGUYỄN VĂN CẨM, LƯƠNG NGỌC LAN

G.S. NGUYỄN MẠNH TUÂN, VŨ QUYẾT

● TIN VỀ VIỆC BẦU BAN CHẤP HÀNH

HỌC SINH :

Sau khi các chức vụ Trưởng lớp, Phó Trưởng lớp và các ủy viên chuyên môn tại các lớp đã được bầu xong trong ngày khai giảng (14-10-71), Ban Chấp Hành Học Sinh cũng đã được bầu lên vào ngày 24-10-71 với thành phần như sau :

Tổng Thư Ký : TRẦN VĂN THANH (12B3)

Phó Tổng Thư Ký (sáng) :

ĐINH QUANG QUÝ (12B3)

Phó Tổng Thư Ký (chiều) :

PHẠM TUẤN CHƯƠNG (8/5)

Trưởng Ban Học Tập và Xã Hội :

PHẠM NGỌC THIỆN (11B2)

Phó Trưởng Ban Học Tập Xã Hội :

NGUYỄN DŨNG (12A)

DƯƠNG NGỌC CHUNG (11B1)

Trưởng Ban Báo Chí : ĐẶNG ĐẮC THẮNG (12B1)

NGUYỄN TRUNG CHÁNH (11B1)

Trưởng Ban Văn Nghệ : PHẠM BÃ LÝ (12B5)

Trưởng Ban Thể Thao du ngoạn :

NGUYỄN HUY LƯƠNG (11B3)

PHAN VĂN HIỆP LỰC (11B2)

Trưởng Ban Trật Tự và Khinh Tiết :

LÊ VIỆT CƯỜNG (12B2)

CHÂU KIM LUÂN (9/4)

● TIN VỀ VIỆC CỨU TRỢ ĐỒNG BÀO NẠN NHÂN BÃO LỤT MIỀN TRUNG :

Trước thiên tai bão lụt khủng khiếp xảy đến cho đồng bào ruột thịt Miền Trung, Ban Xã Hội đã phát động một cuộc lục quyền cứu trợ nội bộ vào hai ngày thứ sáu 5-11-71 và thứ bảy 6-11-71 với kết quả thu đạt được như sau :

1/ Tiền mặt

(tính đến 11-11-71)

— Ban Giám Đốc, Giáo Sư và :

nhân viên ..... : 13.600 đ.

— Học sinh 40 lớp ngày ..... : 80.318 đ.

— Học sinh 10 lớp đêm ..... : 14.083 đ.

Tổng cộng : 108.001 đ.

2/ Phẩm vật :

270 bộ áo quần cũ,

10 kg gạo

5 hộp sữa

5 hộp thịt

Đặc biệt, trong số các lớp ngày, lớp chín đã dẫn đầu với số tiền cứu trợ là 5000\$.

Để tiền bạc và piềng vật cứu trợ có thể đến tận tay đồng bào nạn nhân, Ban Xã Hội dự định liên lạc để đỡ đầu cho một trường Trung học hoặc Tiểu học tại miến bão lụt ngõ hầu có thể góp phần tái thiết lại trường sở hoặc ủy lạo các bạn học sinh thiếu may mắn.

Ban Xã Hội cũng nhờ Nhóm phóng viên VTT chuyên lời cảm ơn nồng nhiệt đến quý Vị Giáo Sư và các học sinh đã hưởng ứng nồng nhiệt cuộc lục quyền nói trên và ước mong Quý vị và bạn sẽ tích-cực tham gia hàn nứa trong cái cuộ: lục quyền sẽ được tổ chức sau này.

● TIN THỂ THAO

Ban Thể thao trường Võ trường Toản đang hoạt động tích-cực, nhất là về bộ môn bóng rổ, diễn kinh.

Trong cuộc tranh giải túc cầu "Tương Lai" do Tổng Cuộc Túc Cầu Việt Nam tổ chức, đội cầu Võ trường Toản đã lần lượt thắng đội cầu Vui Mạnh, với tỷ số 5 - 0 thắng đội cầu Thiếu niên Long Thành với tỷ số 2 - 0 và thắng đội cầu Lữ Gia với tỷ số 2 - 1 để tranh vào chung kết với đội Cầu bàn Túc Cầu vào ngày Chủ nhật 14-11-71.

Được biết các cuộc tranh vào chung kết giải "Tương Lai" diễn ra tại Sân Công Hòa như sau :

Từ 14g đến 16g : Thiếu niên Định Tường d/v thiếu niên Long Thành.

Từ 16g đến 18 giờ : Cán bản Túc Cầu d/v Võ Trường Toản.

Giá vé vào cửa như thường lệ.

Ngoài ra, đội cầu Võ Trường Toản cũng đã đấu giao hữu với các đội cầu bạn với kết quả sau đây :

Võ Trường Toản d/v Lái Thiêu : huân 1 - 1

Võ Trường Toản d/v Đạt Đức : thắng 2 - 0

Võ Trường Toản d/v Quân Vận : thắng 8 - 1

Võ Trường Toản d/v Don Bosco : thua 1 - 4

Võ Trường Toản d/v Ngõ tùng Châu : huân 1 - 1

Mong rằng, với sự tập dượt đều đặn và nhất là với sự trang bị đầy đủ giày vớ mới vừa rồi do lòng ưu ái của Hội Đồng Hướng Dẫn, đội cầu Võ Trường Toản sẽ tạo được những thành tích tốt đẹp trong tương lai.

Trước sự hoạt động tích-cực của các bộ môn thể thao của trường nhà, Nhà Thanh niên Học Đường - qua các vị Thanh Tra đã đến viếng trường vào sáng thứ bảy 6 - 11 - 71 — Ông Giám Đốc nhà thè dục thể thao cũng như Ông Chánh Sư Vụ sở Thanh Niên Học Đường có hứa sẽ tận tình giúp đỡ và yểm trợ nhà trường bằng cách cung cấp cho trường một số bàn Ping-pong cũng như một số dụng cụ thể thao khác. Thay mặt toàn thể học sinh Võ Trường Toản, chúng tôi xin thành thật hoan nghênh mỹ ý của Quý vị Giám Đốc, Chánh Sư Vụ và Thanh Tra kè trên và ước mong những lời hứa tiên sòn được thực hiện.

● TIN VỀ CUỘC THI HÙNG BIỆN ANH NGỮ LẦN THỨ IV :

Cuộc thi hùng biện Anh-Ngữ lần thứ IV dành cho học sinh các trường trung học công tư toàn quốc sẽ được bùi Giáo - Đức và Hội Việt Mỹ phối hợp tổ chức.

Đề tài cuộc thi năm nay là "Bản ph癞 một người công dân tốt" (What good citizenship means to me)

Trường cũng nên nhắc lại các bạn Võ - Tâ - Chước và Nguyễn - Thái - Đức của trường Võ - TRƯỞNG - TOẢN đã đem vinh dự về cho nhà trường trong hai năm liên-tiếp (1970 và 1971) qua các giải nhất mà cá: bạn ấy đã đoạt được trong các cuộc thi Hùng biện lần II và lần III.

Đồng thời với việc tuyên truyền đại diện học sinh trường nhà tham dự cuộc thi nói trên, theo truyền thống sẵn có, Hiệu đoàn đã ra thông cáo tổ chức cuộc thi Hùng biện VIỆT-NGỮ và PHÁP NGỮ với cùng một đề tài để khuyến khích các bạn học sinh sẵn có biệt tài nói trước công chúng và trau dồi mòn sinh ngữ./.

